

Szerző:

Szabó László

Cím:

Egy délután a 72-es postahivatalban

Forrás:

Földrajz

1955. XII. 12.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely:

Idő:

" 455 "

Személy:

Helyszám:

Délután három óra. A Keleti-pályaudvarra befutottak a déli órákban érkező vonatok. A kis, motor meghajtású postakocsik robogva cikáznak a várakozó utasok között. Zsákszámra hozzák a vidékről érkezett leveleket a postaépület nagy elosztótermébe. Ahogy beérnek a terembe, a postások máris gyorsan üritik a zsákokat, a motorosok pedig újabb levélkötegekért száguldanak. A hatalmas, neonvilágítású teremben tíz- meg tízezer levél hull a hosszú asztalokra. Az ember egész életében nem ír annyi levelet, mint amennyi itt egy-egy zsákból kihull. Nagy halmokban tarkállik a sok-sok kék, sárga, rózsaszínű boríték, levelezőlap. Ide érkeznek a Budapestre címzett levelek és itt megy keresztül nagyon sok vidéki levél is.

Vajon mennyi levél fordul meg itt egy nap alatt? Megtudjuk, hogy

naponta több százezer,

hetenként pedig több millió levelet továbbítanak. De nézzük meg talán a levél útját, miért is kerül ide, ebbe a nagy terembe?

Amikor a beérkező vonatokról idehozzák a leveleket, azonnal rendezik, aszerint, hogy belföldi, külföldi, ajánlott-, vagy expressz-levelekről van-e szó. De külön válogatják a pesti és külön a vidéki leveleket is. A sok-sok levelet azután 11 „fővonal” szerint csoportosítják. Győr, Nagykanizsa, Sze-

ged, Debrecen, Miskolc és más vasúti csomópontok jelentik itt a „fővonalakat”. A postások munkájukban nagy ügyességet és még nagyobb földrajzi tájékozottságot árulnak el. Itt dolgozik például Velkei János elvtárs, aki 3000 levelet alig több mint 28 perc alatt tud elrendezni. Igaz, már 30 éve dolgozik a „szakmában”. De nincs is az országnak olyan községe, pusztája, talán még tanyája sem, amelyről Velkei elvtárs ne tudná, hogy az oda címzett leveleket melyik vonat szállítja. Fürge kezekkel,

villámgyors mozdulatokkal

rendezi a leveleket Varga János és Mátis Tamás elvtárs is. De kell is ez a gyorsaság, hiszen egymás után érkeznek a vonatok, s ezerszámra kell szétválogatni az ország valamennyi tájáról érkezetteket. Nem mindegy, hogy például a Nagykanizsáról a Békés megyei Dobox községbe címzett levél eléri-e még a délutáni vonatot. De a gyorsaság még nem minden — az itt dolgozó postások munkája nagy pontosságot is követel. Mert mi történik akkor, ha a Dobox községbe címzett levelet például elküldik Miskolc környékére? A címzett csak napok múlva, nagy késéssel kapja kézhez. Igaz, előfordul, hogy egyet-egyét rosszul irányítanak. Ilyenkor bizony bosszankodik a címzett, s nem valami dicsérő szavakkal illeti a postát. Persze megtörténik az is, hogy a vidéki postahivataloknál akad el a levél, s már többnapos késéssel érkezik a 72-es postához. Természetesen itt nem tudják

már „behozni” ezeket a nagy késéseket.

Miután a leveleket „fővonalak” szerint osztályozták, nagy kötegekbe csomagolják és a „községi elosztóhoz” viszik. Körben, a fal mentén és középen két sorban magas állványokat látni, mindegyiken 100—150 kis rekesz. Az állványok előtt forgószekeken ülnek a gyorskezü postások. A mintegy 3000 kis rekesz egy-egy község, város nevét viseli. Ezekbe osztják szét az előzőleg már „fővonalak” szerint csoportosított leveleket. Az elosztást végző postás elvtársak keze úgy jár, mint a motolla.

Éppen hogy csak rápillantanak a címzésre, s a levél egy gyors mozdulattal máris berepül a kis rekeszbe. Az így szétosztott levelek befejezték itteni útjukat. A munka többi része már csupán annyiból áll, hogy a leveleket ismét zsákokba rakják, s csúszdán leengedik egy másik helyiségbe, ahonnan kiskocsik viszik ki a vonathoz. Még fél 5 sincs, de a déli vonatokkal érkezett százezernyi levél ismét útrakészen áll. A budapesti címzésűek viszont már valahol a 62-es posta kézbesítőinél vannak.

Átme gyünk egy másik terembe — a külföldi „levélközpontba”. Itt is sok az állvány, rengeteg a rekesz. Bukarest és London, Varsó és New York, Moszkva és Peking — a világ

valamennyi fővárosának van egy kis rekesze. De nemcsak a fővárosoknak, hanem a különböző országok nagyobb városainak is. S ha a másik terem dolgozóinál azt mondtuk, hogy nagy földrajzi tudás kell munkájukhoz, akkor az itteniekről elmondhatjuk, hogy

tudásuk felér

egy kis földrajzi lexikkal.

Ugyanis nemcsak ismerniük kell valamennyi ország fővárosát, a világ valamennyi nagyobb városát — hanem azt is tudniuk kell, hogy egy-egy levelet milyen útvonalon lehet a legkönnyebben eljuttatni a címzethez. Pontosán tudniuk kell például, hogy egy Melbourne-be címzett levelet melyik légitárral lehet a leggyorsabban és a legrövidebb úton továbbítani. Ebben a teremben is több tízezer levelet postáznak hetenként, a magánlevelektől kezdve a hivatalos vagy üzleti levelelbig.

Mielőtt elbúcsúztunk, megkérdeztük még, milyen eredménnyel zárult a postások legutóbbi „irányító” versenye. Megtudtuk, hogy a versenyt Mátis Tamás elvtárs nyerte, aki 2879 különböző címre szóló levelet hiba nélkül osztott szét 24 perc és 34 másodperc alatt. Tényleg nagy gyorsaság ez, amelyet még nézni is nehéz, nemhogy csinálni.